

REKOMMENDATIONER

RÅDETS REKOMMENDATION

av den 13 juli 2010

om allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik

(2010/410/EU)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA
REKOMMENDATION

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 121.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens rekommendation,

med beaktande av Europeiska rådets slutsatser, och

av följande skäl:

- (1) I fördraget föreskrivs att medlemsstaterna ska betrakta den ekonomiska politiken som en fråga av gemensamt intresse och samordna denna politik inom rådet. I enlighet med fördragets bestämmelser har Europeiska unionen utarbetat och genomfört instrument för politisk samordning av finanspolitiken (stabilitets- och tillväxtpakten) och den makrostrukturella politiken.
- (2) I fördraget föreskrivs att rådet ska anta riktlinjer för sysselsättningspolitiken och allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken som en vägledning för medlemsstaternas politik.
- (3) Lissabonstrategin, som lanserades 2000, baserades på ett erkännande av att Europeiska unionen måste öka sysselsättningen, produktiviteten och konkurrenskraften och samtidigt stärka den sociala sammanhållningen mot bakgrund av den globala konkurrensen, den tekniska utvecklingen, de miljömässiga utmaningarna och den åldrande befolkningen. Lissabonstrategin lanserades på nytt 2005, efter en halvtidsöversyn som ledde till en tydligare inriktning på tillväxt och fler och bättre arbetstillfällen.
- (4) Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning bidrog till att skapa enighet om den allmänna inriktningen för unionens ekonomiska politik och sysselsättningspolitik. Inom ramen för denna strategi antog rådet 2005 ⁽¹⁾ allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken och sysselsättningsriktlinjer, som reviderades 2008 ⁽²⁾. De 24 riktlinjerna låg till grund för de nationella reformprogrammen,

där de viktigaste makroekonomiska, mikroekonomiska och arbetsmarknadsrelaterade prioriteringarna för unionen som helhet fastställdes. Erfarenheten visar dock att riktlinjerna inte innehöll tillräckligt tydliga prioriteringar och att sambanden mellan dem kunde ha varit klarare. Detta begränsade deras inverkan på det nationella beslutsfattandet.

- (5) Den finansiella och ekonomiska kris som inleddes 2008 resulterade i en avsevärd minskning av antalet arbetstillfällen och av den potentiella produktionen och har lett till en dramatisk försämring av de offentliga finanserna. Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa ⁽³⁾ har dock hjälpt medlemsstaterna att hantera krisen, bland annat genom en samordnad finanspolitisk stimulans, med euron som garant för makroekonomisk stabilitet. Krisen visade därför att en stark och effektiv samordning av den ekonomiska politiken på unionsnivå kan ge goda resultat. Genom krisen framgick det också tydligt hur nära sammanlänkade medlemsstaternas ekonomier och arbetsmarknader är.
- (6) Kommissionen föreslog att man skulle utarbeta en ny strategi för det nya årtiondet, Europa 2020-strategin ⁽⁴⁾, för att unionen skulle kunna gå starkt ur krisen och ställa om ekonomin i riktning mot smart och hållbar tillväxt för alla. Fem överordnade mål, som förtecknas under de relevanta riktlinjerna, utgör de gemensamma målsättningar som med hänsyn till medlemsstaternas olika utgångslägen och förutsättningar vägleder medlemsstaternas och unionens åtgärder. Medlemsstaterna bör göra allt som står i deras makt för att nå de nationella målen och undanröja de flaskhalsproblem som begränsar tillväxten.
- (7) Som ett led i de övergripande "exitstrategierna" för den ekonomiska krisen bör medlemsstaterna genomföra ambitiösa reformprogram för att trygga makroekonomisk stabilitet och hållbara offentliga finanser, förbättra konkurrenskraften, minska den makroekonomiska obalansen och förbättra arbetsmarknadens resultat. De tillfälliga åtgärder som tillgreps som svar på krisen bör avvecklas på ett samordnat och lämpligt sätt när återhämtningen är tryggad. Avvecklingen av den finanspolitiska stimulansen bör genomföras och samordnas inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten.

⁽¹⁾ KOM(2005) 141.

⁽²⁾ KOM(2007) 803.

⁽³⁾ KOM(2009) 615, 19.11.2009.

⁽⁴⁾ KOM(2010) 2020, 3.3.2010.

- (8) Inom ramen för Europa 2020-strategin bör medlemsstaterna och unionen genomföra reformer som syftar till "smart tillväxt", dvs. tillväxt på grundval av kunskap och innovation. Reformerna bör syfta till att förbättra utbildningens kvalitet, trygga tillträde för alla, stärka forskningens och företagens resultat samt ytterligare förbättra den rättsliga ramen för att främja innovation och kunskapsöverföring i hela unionen. De bör uppmuntra entreprenörskap och bidra till att omvandla kreativa idéer till innovativa produkter, tjänster och processer som kan skapa tillväxt, högkvalitativa arbetstillfällen, territoriell, ekonomisk och social sammanhållning och på ett effektivt sätt ta itu med samhälleliga utmaningar på europeisk och global nivå. I detta sammanhang är det väsentligt att utnyttja informations- och kommunikationstekniken fullt ut.
- (9) Unionen och medlemsstaterna bör genom sin politik, inbegripet genom sina reformprogram, sträva efter "hållbar tillväxt". Hållbar tillväxt innebär att bryta sambandet mellan ekonomisk tillväxt och resursanvändning, att bygga en energi- och resurseffektiv, hållbar och konkurrenskraftig ekonomi, att fördela kostnader och fördelar rättvist och att utnyttja Europas ledande roll i strävan efter att utveckla nya processer och ny teknik, däribland miljövänlig teknik. Medlemsstaterna och unionen bör genomföra de reformer som krävs för att minska utsläppen av växthusgaser och garantera en effektiv resursanvändning, vilket även kommer att bidra till att förebygga miljöförstöring och minskning av den biologiska mångfalden. De bör också förbättra företagsklimatet, stimulera skapandet av gröna arbetstillfällen och hjälpa företagen att modernisera sin industribas.
- (10) I unionens politik och medlemsstaternas reformprogram bör man också sträva efter "tillväxt för alla". Tillväxt för alla innebär att bygga ett sammanhållet samhälle där människorna kan förutse och hantera förändring, och därigenom aktivt delta i samhället och ekonomin. Medlemsstaternas reformer bör därför trygga tillträde och möjligheter för alla under hela livet och minska fattigdomen och det sociala utanförskapet, genom att undanröja hindren för deltagande på arbetsmarknaden, särskilt för kvinnor, äldre arbetstagare, ungdomar, funktionshindrade och legala invandrare.
- Reformerna bör beakta jämställdhetsperspektivet i all denna politik. De bör också garantera att alla medborgare och regioner gynnas av den ekonomiska tillväxten. I centrum för medlemsstaternas reformprogram bör därför sådana insatser stå som syftar till att effektivisera arbetsmarknaderna genom investeringar i lyckade omställningar, utveckling av nödvändig kompetens, ökning av arbetstillfällenas kvalitet och kamp mot segmentering, strukturell arbetslöshet och inaktivitet, samtidigt som ett lämpligt och hållbart socialt skydd och en aktiv integration för att minska fattigdomen säkerställs samt den överenskomna budgetkonsolideringen iakttas.
- (11) Som ett viktigt inslag bör medlemsstaterna och unionen fortsätta med och öka sina ansträngningar för att ytterligare förbättra den rättsliga ramen, särskilt för europeiska företag. Medlemsstaterna och unionen bör genom att stärka sina instrument för smart lagstiftning se till att lagstiftningen är väl utformad och proportionerlig och att den ses över regelbundet och inte skapar onödiga bördor. Att uppnå målen för minskning av den administrativa bördan är fortfarande en prioriterad fråga.
- (12) Unionens och medlemsstaternas strukturreformer kan effektivt bidra till tillväxt och arbetstillfällen om de ökar unionens konkurrenskraft i den globala ekonomin, skapar nya möjligheter för Europas exportindustri och ger konkurrenskraftigt tillträde till viktig import. Reformerna bör därför anpassas med hänsyn till deras inverkan på den externa konkurrenskraften så att de främjar europeisk tillväxt och deltagande på öppna och rättvisa marknader i hela världen.
- (13) Europa 2020-strategin måste understödjas av en rad integrerade strategier på europeisk och nationell nivå, som medlemsstaterna och unionen bör genomföra fullt ut och i liknande tempo, så att de samordnade strukturreformerna får positiva spridningseffekter och de europeiska strategierna på ett mer enhetligt sätt kan bidra till strategins mål, med hänsyn till nationella utgångslägen.
- (14) Dessa riktlinjer riktar sig till medlemsstaterna och Europeiska unionen, men Europa 2020-strategin bör genomföras i partnerskap med alla nationella, regionala och lokala myndigheter, i nära samarbete med parlament, arbetsmarknadens parter och företrädare för det civila samhället, som ska bidra till utarbetandet av nationella reformprogram och genomförandet av dessa och till den övergripande kommunikationen om strategin.
- (15) Europa 2020-strategin understöds av en mindre uppsättning riktlinjer, som ersätter de tidigare 24 riktlinjerna och i vilka sysselsättningspolitiken och den allmänna ekonomiska politiken behandlas på ett enhetligt sätt. Riktlinjerna för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik, som bifogas denna rekommendation, har ett naturligt samband med de relevanta riktlinjerna för sysselsättningspolitiken. Tillsammans utgör de "de integrerade riktlinjerna för Europa 2020".

- (16) Dessa nya integrerade riktlinjer överensstämmer med Europeiska rådets slutsatser. De ger en tydlig vägledning för medlemsstaterna när det gäller att upprätta nationella reformprogram och genomföra reformer med hänsyn till det ömsesidiga beroendet och i enlighet med stabilitets- och tillväxtpakten. Riktlinjerna kommer att ligga till grund för eventuella landsspecifika rekommendationer som rådet kan rikta till medlemsstaterna, eller, när det gäller de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, för varningar som kommissionen kan utfärda om de landsspecifika rekommendationerna inte följs i tillräcklig utsträckning.

- (17) Dessa riktlinjer bör förbli oförändrade fram till 2014 så att man kan inrikta sig på genomförandet.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS FÖLJANDE.

1. Medlemsstaterna och, i tillämpliga fall, Europeiska unionen bör i sin ekonomiska politik beakta de riktlinjer som fastställs i bilagan.
2. Medlemsstaterna bör utforma nationella reformprogram som överensstämmer med målen i "de integrerade riktlinjerna för Europa 2020".

Utfärdad i Bryssel den 13 juli 2010.

På rådets vägnar

D. REYNERS

Ordförande

BILAGA

Allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik**Riktlinje 1: Förbättra de offentliga finansernas kvalitet och hållbarhet**

Medlemsstaterna bör med kraft genomföra strategier för budgetkonsolidering inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten och särskilt rekommendationer som riktats till medlemsstaterna inom ramen för förfarandet vid alltför stora underskott, eller i samförståndsavtal när det är fråga om stöd till betalningsbalansen. Medlemsstaterna bör bl.a. åstadkomma en konsolidering i linje med rådets rekommendationer och uppnå sina medelfristiga mål i enlighet med stabilitets- och tillväxtpakten. Utan att det påverkar tillämpningen av den rättsliga ramen för stabilitets- och tillväxtpakten innebär detta för de flesta av medlemsstaterna att de bör uppnå en konsolidering som ligger väsentligt över riktmärket på 0,5 % av bruttonationalprodukten (BNP) per år i strukturella termer fram till dess att skuldkvoterna följer en stabilt nedåtgående trend. Budgetkonsolideringen bör inledas senast 2011, och tidigare i medlemsstater där det ekonomiska läget gör detta lämpligt, förutsatt att kommissionens prognoser fortsatt visar att återhämtningen stärks och blir bärkraftig.

Vid utformningen och genomförandet av strategierna för budgetkonsolidering bör man inrikta sig på att begränsa utgifterna och prioritera tillväxtfrämjande utgiftsposter inom områden såsom utbildning, kompetens och anställbarhet, forskning och utveckling (FoU) och innovation samt investeringar i nät med positiv inverkan på produktivitet, i förekommande fall t.ex. höghastighetsinternett och energi- och transportförbindelser och infrastruktur. Om det är nödvändigt att höja skatterna bör det om möjligt kombineras med åtgärder för att göra skattesystemen mer gynnsamma för sysselsättning, miljö och tillväxt t.ex. genom att låta skattebördan falla på verksamhet som skadar miljön. Skatte- och förmånssystemen bör i högre grad utformas så att det lönar sig att arbeta.

Medlemsstaterna bör dessutom stärka de nationella budgetramarna, höja de offentliga utgifternas kvalitet och öka de offentliga finansernas hållbarhet, särskilt genom att eftersträva målmedveten skuldminskning, reformering av åldersrelaterade offentliga utgifter, såsom pensioner och hälso- och sjukvårdsutgifter, samt strategier som bidrar till att höja sysselsättningsgraden och den reella pensionsåldern för att se till att de åldersrelaterade offentliga utgifterna och de sociala välfärdssystemen är finansiellt hållbara.

Att budgeten är effektiv och att de offentliga utgifterna håller god kvalitet är också viktigt på unionsnivå.

Riktlinje 2: Hantera makroekonomiska obalanser

Medlemsstaterna bör undvika ohållbara makroekonomiska obalanser, som främst beror på utvecklingen i bytesbalansen, värdepappersmarknaderna samt hushållens och företagssektorns skuldsituation. Medlemsstater som har stora obalanser i bytesbalansen på grund av en ihållande brist på konkurrenskraft eller andra omständigheter bör åtgärda de underliggande orsakerna exempelvis genom insatser när det gäller finanspolitik och löneutveckling samt i fråga om strukturreformer med anknytning till marknaderna för produkter och finansiella tjänster (inbegripet flödet av produktivitetshöjande kapital), samt på arbetsmarknaden, i enlighet med riktlinjerna för sysselsättningspolitiken, och på övriga relevanta politikområden. I detta hänseende bör medlemsstaterna främja rätt ramvillkor för löneförhandlingssystemen och en utveckling av arbetskostnaderna som är förenlig med prisstabilitet, produktivitetstrender på medellång sikt och behovet av att minska makroekonomiska obalanser. I förekommande fall bör en lämplig lönesättning i den offentliga sektorn ses som en viktig signal för att trygga återhållsamhet med löneökningarna i den privata sektorn i enlighet med behovet att förbättra konkurrenskraften. Lönesättningsramarna, bland annat minimilönerna, bör möjliggöra lönebildningsprocesser som tar hänsyn till skillnader i kompetens och lokala arbetsmarknadsvillkor samt de stora skillnaderna i ekonomiska resultat mellan regioner, sektorer och företag i samma land. Här har arbetsmarknadens parter en viktig roll att spela. Medlemsstater med stora överskott i bytesbalansen bör vidta åtgärder för att genomföra strukturreformer som bidrar till att öka den potentiella tillväxten och därigenom också stöder den inhemska efterfrågan. Genom att undanröja makroekonomiska obalanser, även bland medlemsstaterna, kan man också främja ekonomisk sammanhållning.

Riktlinje 3: Minska obalanserna i euroområdet

Medlemsstater som har euron som valuta bör betrakta stora och ihållande skillnader i bytesbalans och andra makroekonomiska obalanser som en fråga av gemensamt intresse och vid behov vidta skyndsamma åtgärder för att minska obalanserna. Det krävs åtgärder i alla medlemsstater i euroområdet, men de politiska utmaningarnas karaktär, omfattning och angelägenhet varierar kraftigt i de olika länderna. Med tanke på befintliga sårbarheter och omfattningen av den

anpassning som krävs är behovet av politiska åtgärder särskilt trängande i medlemsstater med ihållande bytesbalansunderskott och stora förluster i konkurrenskraft. De bör åstadkomma en betydande bestående minskning av underskottet i bytesbalansen. Dessa medlemsstater i euroområdet bör också sträva efter att minska enhetsarbetskostnaderna med beaktande av produktivitetens utvecklingen på regional nivå samt på sektors- och företagsnivå samt öka konkurrensen på produktmarknaderna. Medlemsstater i euroområdet med stora överskott i bytesbalansen bör vidta åtgärder för att genomföra strukturreformer som bidrar till att öka den potentiella tillväxten och därigenom också stöder den inhemska efterfrågan. Medlemsstaterna i euroområdet bör på liknande sätt åtgärda eventuella övriga makroekonomiska obalanser, t.ex. ackumulering av alltför stora privata skulder och skillnader i inflation. Institutionella hinder för flexibel pris- och lönejustering enligt marknadsvillkoren bör undanröjas. De makroekonomiska obalanserna bör nära övervakas inom Eurogruppen, som vid behov bör föreslå åtgärder.

Riktlinje 4: Optimala stödet för FoU och innovation, stärka kunskapstriangeln och utnyttja den digitala ekonomins potential

Medlemsstaterna bör se över de nationella (och regionala) FoU- och innovationssystemen, säkerställa effektiva och lämpliga ramvillkor för offentliga investeringar i enlighet med strategierna för budgetkonsolidering inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten (riktlinje 1) och inrikta dem mot högre tillväxt, samtidigt som man vid behov tar itu med viktiga samhällsutmaningar (inbegripet energi, resurseffektivitet, klimatförändringen, biologisk mångfald, social och territoriell sammanhållning, åldrande, hälso- och sjukvård och säkerhet) på ett kostnadseffektivt sätt. Offentliga investeringar bör särskilt tjäna till att främja privat finansiering av forskning och utveckling. Reformerna bör stimulera excellens och smart specialisering, främja vetenskaplig integritet, stärka samarbetet mellan universitet, forskningsinstitut, aktörer i den offentliga och privata sektorn och den tredje sektorn, både nationellt och internationellt samt garantera utveckling av infrastrukturer och nät som möjliggör kunskapsspridning. Styrningen av forskningsinstitut bör förbättras för att göra de nationella forskningssystemen mer kostnadseffektiva och produktiva. I detta syfte bör den universitetsbaserade forskningen moderniseras, infrastrukturer i världsklass utvecklas och göras tillgängliga och attraktiva karriärmöjligheter och rörlighet för forskare och studerande främjas. Finansierings- och upphandlingssystem bör anpassas och förenklas för att vid behov bidra till att underlätta gränsöverskridande samarbete, kunskapsöverföring och meritbaserad konkurrens, som bygger på synergier och skapar mervärde.

Medlemsstaternas FoU- och innovationspolitik bör på ett direkt sätt beakta de nationella möjligheterna och utmaningarna och ta hänsyn till unionssammanhanget för att öka möjligheterna att sammanföra offentliga och privata resurser på områden där unionen tillför mervärde, samt utnyttja synergier med unionsmedel och därigenom uppnå ett tillräckligt omfång och undvika uppsplittring. Medlemsstaterna och unionen bör integrera innovation på alla relevanta politikområden och främja innovation i vid bemärkelse (även icke-teknisk innovation). För att främja privata investeringar i forskning och innovation bör medlemsstaterna och unionen förbättra ramvillkoren (särskilt när det gäller företagsklimat, konkurrenssätt och öppna marknader samt de kulturella och kreativa industriernas stora ekonomiska potential), vid behov och beroende på de enskilda medlemsstaternas skattemässiga manöverutrymme kombinera kostnadseffektiva skattemässiga incitament och andra finansiella instrument med åtgärder för att underlätta tillgången till privat finansiering (inklusive riskkapital) och underlätta de små och medelstora företagens marknadstillträde, öka efterfrågan, särskilt inom miljöinnovation (när så är lämpligt genom miljöanpassad offentlig upphandling och driftskompatibla standarder), främja innovationsvänliga marknader och bestämmelser, och tillhandahålla effektivt och ändamålsenligt skydd, samt förvaltning, av immateriella rättigheter till ett överkomligt pris. Triangelns alla tre sidor (utbildning-forskning-innovation) bör ömsesidigt stödja och främja varandra. I enlighet med riktlinjerna 8 och 9 bör medlemsstaterna utrusta medborgarna med ett brett spektrum av färdigheter som krävs för innovation i alla dess former, inbegripet miljöinnovation, och bör försöka se till att det finns ett tillräckligt antal utexaminerade inom naturvetenskap, matematik och teknik.

Medlemsstaterna och unionen bör införa lämpliga ramvillkor för en snabb utveckling av en digital inre marknad som ger bred tillgång till innehåll och tjänster online. Medlemsstaterna bör främja att höghastighetsinternet byggs ut och utnyttjas som ett viktigt sätt att få tillgång till kunskap och medverka till kunskapsgenerering. Den offentliga finansieringen bör vara kostnadseffektiv och inriktad på att tackla marknadsmisslyckanden. Politiken bör respektera principen om teknisk neutralitet. Medlemsstaterna bör sträva efter att minska kostnaderna för nätutbyggnad, särskilt genom att bättre samordna offentliga arbeten. Medlemsstaterna och unionen bör främja utbyggnad och användning av moderna tillgängliga online-tjänster, bl.a. genom att vidareutveckla e-förvaltning, digital signatur, e-identitet och e-betalning, stödja ett aktivt deltagande i det digitala samhället, särskilt genom att främja tillgång till kulturellt innehåll och kulturella tjänster, inbegripet genom medier och digital kompetens, samt skapa ett klimat präglat av säkerhet och tillit.

Europeiska unionens överordnade mål, som kommer att vara utgångspunkten när medlemsstaterna fastställer sina nationella mål, är att förbättra villkoren för forskning och utveckling framför allt genom att senast 2020 få de totala offentliga och privata investeringarna i denna sektor upp till en nivå som motsvarar 3 % av BNP. Kommissionen kommer att utarbeta en indikator som avspeglar FoU- och innovationsintensiteten.

Riktlinje 5: Förbättra resurseffektiviteten och minska utsläppen av växthusgaser

Medlemsstaterna och unionen bör införa åtgärder för att främja isärkoppling av ekonomisk tillväxt och resursanvändning, omvandla miljöutmaningar till tillväxtmöjligheter och använda sina naturresurser effektivare, vilket också bidrar till att förebygga miljöförstöring och trygga den biologiska mångfalden. De bör genomföra de struktureller reformer som krävs för att lyckas skapa nya affärs- och sysselsättningsmöjligheter i en värld med allt större begränsningar i fråga om koldioxidutsläpp och tillgängliga resurser. Unionen och medlemsstaterna bör göra ytterligare ansträngningar för att påskynda upprättandet av en integrerad och fullt fungerande inre energimarknad för att möjliggöra problemfri gas- och elförsörjning. För att minska utsläppen och förbättra energieffektiviteten bör medlemsstaterna i hög utsträckning använda marknadsbaserade instrument som stöder principen om internalisering av externa kostnader, däribland skatter, och andra effektiva stödinstrument i syfte att minska utsläppen och främja anpassningen till klimatförändringarna samt stödja hållbar tillväxt och sysselsättning och resurseffektivitet på ett kostnadseffektivt sätt, skapa incitament för användning av förnybar energi och koldioxidsnål, klimattålig teknik, arbeta för en övergång till miljövänligare och mer sammanlänkade transportsätt och främja energibesparingar och miljöinnovation. Medlemsstaterna bör fasa ut subventioner som är skadliga för miljön och se till att deras kostnader och fördelar fördelas rättvist.

Medlemsstaterna och unionen bör använda lagstiftning och andra instrument samt skattemässiga styrmedel, t.ex. unionsomfattande standarder för produkters och byggnaders energiprestanda, märkning och "miljöanpassad upphandling" för att skapa incitament för en kostnadseffektiv omställning av produktions- och konsumtionsmönstren, främja återvinning, ställa om till en energi- och resurseffektiv samt säker och hållbar koldioxidsnål ekonomi och säkra framstegen mot hållbarare transport och säker och ren energiproduktion, samtidigt som synergierna på europeisk nivå maximeras och hänsyn tas till det bidrag som ett hållbart jordbruk kan ge. Medlemsstaterna bör med stor beslutsamhet arbeta för att utveckla smarta, uppgraderade och helt sammanlänkade transport- och energinät samt använda informations- och kommunikationsteknik i enlighet med riktlinje 4 för att säkerställa produktivitetsvinster, trygga ett samordnat genomförande av infrastrukturprojekt och stödja utvecklingen av öppna, konkurrenskraftiga och integrerade nätverksmarknader.

Europeiska unionens överordnade mål, som kommer att vara utgångspunkten när medlemsstaterna fastställer sina mål, är att senast 2020 minska utsläppen av växthusgaser med 20 % i förhållande till 1990 års nivå, öka andelen förnybara energikällor i vår slutliga energiförbrukning till 20 % och eftersträva en ökning av energieffektiviteten med 20 %. Unionen åtar sig att fatta ett beslut om att gå vidare till en minskning med 30 % till 2020 jämfört med 1990 års nivåer som sitt villkorade erbjudande inför ett globalt och omfattande avtal för perioden efter 2012, förutsatt att andra utvecklade länder åtar sig att göra jämförbara utsläppsminskningar och att utvecklingsländerna i rimlig utsträckning bidrar alltefter ansvar och förmåga.

Riktlinje 6: Förbättra företagsklimatet och konsumenternas situation samt modernisera och utveckla industribasen för att säkerställa den inre marknadens funktion

Medlemsstaterna bör se till att marknaderna gynnar medborgarna, konsumenterna och företagen. Samtidigt som konsumentskyddet garanteras bör medlemsstaterna och unionen införa förutsägbara ramvillkor och garantera välfungerande, öppna och konkurrenskraftiga varu- och tjänstemarknader. Dessa åtgärder bör särskilt syfta till att fördjupa den inre marknaden och regelsystemet, särskilt i finanssektorn, samt till att främja lika villkor på finansmarknaderna på global nivå, en effektiv tillämpning av reglerna för den inre marknaden och konkurrensreglerna samt utveckling av nödvändig fysisk infrastruktur, bland annat för att minska de regionala skillnaderna.

Den inre marknadens externa dimension bör utvecklas ytterligare i syfte att uppnå en intensifiering av handel och investeringar. När det gäller den inre marknaden måste tillbörlig uppmärksamhet ägnas åt att garantera att tjänster av allmänt intresse tillhandahålls i tillräcklig utsträckning. Medlemsstaterna bör fortsätta att förbättra företagsklimatet genom att modernisera den offentliga förvaltningen, förbättra företagsstyrningen, avlägsna kvarstående hinder för den inre marknaden, undanröja onödiga administrativa bördor och undvika onödiga nya bördor genom att tillämpa instrument för smart lagstiftning, bl.a. genom att vidareutveckla kompatibla e-förvaltningstjänster, undanröja skattemässiga hinder, stödja små och medelstora företag, förbättra deras tillträde till den inre marknaden i enlighet med "småföretagsakten" och principen att "tänka småskaligt först", trygga stabila och integrerade marknader för finansiella tjänster, underlätta tillgången till finansiering, förbättra villkoren för främjande av tillgång till och skydd av immateriell äganderätt, stödja internationaliseringen av små och medelstora företag och främja entreprenörskap, inbegripet kvinnligt entreprenörskap. Den offentliga upphandlingen bör främja innovation, särskilt inom små och medelstora företag, och stödja övergången till en resurs- och energieffektiv ekonomi (i linje med riktlinje 5), samtidigt som man respekterar principerna om öppna marknader med insyn och effektiv konkurrens.

Medlemsstaterna bör stödja en modern, innovativ, diversifierad, konkurrenskraftig, koldioxidsnål och resurs- och energieffektiv industribas, bl.a. genom att underlätta nödvändig omstrukturering på ett kostnadseffektivt sätt och i full överensstämmelse med unionens konkurrensregler och andra relevanta bestämmelser. Mot denna bakgrund bör medlemsstaterna omprioritera unionsmedlen. Medlemsstaterna bör arbeta nära tillsammans med industrin och berörda parter för att bidra till unionens ledande roll och konkurrenskraft inom global hållbar utveckling för alla, särskilt genom att uppmuntra socialt ansvar hos företag, identifiera flaskhalsar och möjliggöra förändringar.
